

Küsmekte neden haksınız?

“Bir kardeş ile şahsî sorunum oldu. Başkaları da bana cephe aldılar. Beni küçük düşürüyorlar. Ben ise istemeyerek sû-i zanna giriyorum. Onun için derslere gitmek istemiyorum. Benim ne yapmam lâzım?”

1- Siz bir imtihanın içine girmişsiniz. Ben sizi tebrik etmek istiyorum. Bu imtihanı; barışı, kardeşliği ve derslere olan yakın mesâfenizi bozmadan başardığınız anda, Allah katında siz kazanacaksınız. Bundan emin olun.

2- Kardeşlerimizle şahsî sorunlarımız olabilir. Affederiz ve hakkımızı helâl ederiz; sorun biter. Nitekim, nasıl olsa o kişi mü'min kardeşimiz değil mi? Allah için ve hizmetlerimizin selâmeti için affetsek, hakkımızdan vazgeçsek ve bunun için gerekirse kendimizden fedâkârlık etsek, Allah nezdinde kazanan biz oluruz. Bununla ilgili olarak Bediüzzaman Hazretlerinin şu sözlerini kulağa küpe yapmakta fayda var: “Kardeşlerimden rica ederim ki; sıkıntı veya ruh darlığından veya titizlikten veya nefis ve şeytanın desiselerine kapılmaktan veya şuarsuzluktan, arkadaşlardan sudur eden fena ve çirkin sözleriyle, birbirine küsmesinler ve ‘Haysiyetime dokundu’ demesinler. Ben o fena sözleri kendime alıyorum. Damarınıza dokunmayın, bin haysiyetim olsa kardeşlerimin mâbeynindeki muhabbete ve samimiyete feda ederim.”¹

Ayrıca Üstad Bediüzzaman'a göre, böyle kişisel sorunlarda bütün kabahati mü'min kardeşine yükleyerek onu mahkûm etmemelidir. Çünkü böyle sorunlarda hissesi olan dört mercî vardır. Eğer bir kabahat arıyorsak, dört mercînin de hissesini vermeliyiz. Bu mercîler şunlardır:

I) Kader. Kaderimizde imtihan gereği böyle bir kırılma noktası gözüküyor olabilir. Biz Allah'a sığınarak ve bunu kaderden bilerek, kardeşimizi itham etmeden bu kırılma noktasını aşabiliriz.

II) Dargınlığa konu olan mü'minin nefis ve şeytanı. Biliyoruz ki, nefis ve şeytan mü'minler arası uhuvveti, kardeşliği, sevgiyi, saygıyı ve muhabbeti bozmak için

elinden geleni yapıyor. Bundan dolayı muhatabımıza adâvet ederek değil, kırılarak ve küserek değil; acıyarak ve ona duâ ederek yaklaşmamız gerekiyor. Çünkü nefis ve şeytanına yenik düşmüştür. Öyleyse bir hisseyi de onun nefis ve şeytanına vermeliyiz.

III) Kendi nefsimiz ve şeytanımız: Bizim başımızın belâsı da kendi nefsimiz ve şeytanımızdır. Bu meselede kendi nefsimizin hatâları ve şeytanımızın tuzakları da söz konusu olabilir ve biz bu hatâları gözden kaçırmış olabiliriz. Öyleyse bu kırgınlıkta bir hisse de kendi nefsimize vermeli ve kendi hatâlarımızı görmeliyiz.

IV) Dargınlığa konu olan mü'min. Mü'mini affetmek ve onu barış duygularıyla kucaklamamız gerekiyor. Çünkü iman hatırı vardır, kardeşlik hatırı vardır. Çünkü bu meselede hissesi dördte bir kalmıştır. Dördte bir hissesi var diye, hissenin tamamını mü'mine vermeyi ve ona kırılıp gücenmeyi hiçbir vicdan ve hiçbir insaf kabul etmez.²

3- Yukarıdaki ölçüleri uygulayarak bize cephe alanların tamâmını affetmemiz ve aslında cephe almadıklarını var saymamız mümkündür.

4- Bizi küçük düşürmeleri üzerine onlara duâ etmemiz gerekir. Çünkü Üstad Bediüzzaman'ın ifâdesiyle, zaten nefsimiz her türlü hakârete ve küçük düşürülmeye liyakatlidir. Mü'min kardeşlerimizin böyle tutumları bizi gururdan ve riyâdan kurtarır. Ve bizi nefsimizin terbiyesine sevk eder.³

Binâenaleyh, dar dâirede olsun, geniş dâirede olsun, mü'min kardeşlerimiz arasında barışı, uhuvveti ve kardeşliği başarmaya, yaşamaya ve yaşatmaya mahkûm ve mükellefiz.

Dipnotlar:

1- Uhuvvet Risâlesi, s. 74

2- Mektûbât, s. 257

3- Mektûbât, s. 67